

«Maar wie moet de prijzen uitdeelen?» vroegen vele stemmen tegelijk.

«Wel, *zij*, natuurlijk», zei de Dodo terwijl hij met één vinger naar Alice wees, en het gansche gezelschap verdrong zich nu om haar, uitroepend: «de prijzen, de prijzen!»

Alice wist niet, wat ze zou doen. In haar wanhoop stak ze een hand in haar zak en haalde daar een doos met bonbons uit, die door het zoute water gelukkig niet bedorven waren en deelde die uit als prijzen. Ze kon er juist ieder één geven.

«Maar ze moet zelve ook een prijs hebben», zei de Muis.

«Zeker» antwoordde de Dodo op ernstigen toon.

«Wat heb je nog meer in je zak?» vervolgde hij, zich tot Alice wendende.

«Enkel een vingerhoed», zei Alice droevig.

«Geef mij die», zei de Dodo.

Toen verzamelden zich allen weer om haar heen, terwijl de Dodo haar plechtig den vingerhoed aanbod en zei: «Wij verzoeken u dezen sierlijken vingerhoed wel te willen aannemen». Een algemeen gejuich volgde op deze korte, maar schoone rede.

Alice vond dit alles zeer mal, maar ze keken allen zoo ernstig, dat ze niet durfde lachen en daar

ze niet wist wat te zeggen, boog ze maar en nam den vingerhoed met een deftig gezicht aan.

Daarna ging men de bonbons opeten. Dit veroorzaakte nog al wat drukte en verwarring, daar de groote vogels klaagden, dat ze er niets van proefden en de kleine er bijna in stikten, zoodat men ze op den rug moest kloppen. Doch eindelijk raakten ze er

mee klaar en toen gingen ze weer in een kring zitten en vroegen de Muis hun nog wat te vertellen.

«Je hebt me beloofd me je levensgeschiedenis te vertellen», zei Alice, «en hoe het komt, dat je zoo'n afkeer hebt van — K. en H.», voegde ze er fluisterend bij, half bang, dat de Muis weer boos zou worden.

«Ach, mijn leven was somber en rampzalig», sprak de Muis, diep zuchtend, met zachte stem. «En», zoo voegde ze er nauw hoorbaar bij, «mijn staat is zoo erg treurig».